

Brute Pech

Eenakter door

KARL WAUTERS

Dit werk mag slechts worden opgevoerd na voorafgaande toestemming van DE AUTEUR waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

BRUTE PECH

EENAKTER GESCHREVEN DOOR: KARL WAUTERS

3 dames – 2 heren

Met : **Bruno Bergs**
 Angela **(zijn vrouw)**
 Simonne **(zijn moeder)**
 Godfried **(zijn baas)**
 Linda **(Vriendin van Angela)**

Korte inhoud:

Bruno Bergs werkt al 15 jaar in hetzelfde bedrijf en is de belangrijkste kandidaat om directeur Godfried Verworst op te volgen die met pensioen gaat. Wanneer de directeur een bezoek brengt ten huize Bergs mag er dan ook niets verkeerd gaan.

Decor: Linksachter bevindt zich een ingebeelde inkomdeur en rechtsachter bevindt zich een ingebeelde keukendeur. Midden staat er een tafel en 4 stoelen. Op de tafel staan champagneglazen.

(Als het doek opengaat zien we Angela heen en weer lopen vooraan op het podium)

Angela: Waar blijft die nu zitten? Straks is mijnheer Verworst nog voor hem. Dat is nu altijd hetzelfde. Nooit op tijd thuis. Heb ik wel genoeg in huis gehaald (Kijkt op haar horloge) Ik kan niets meer gaan bijkopen. De winkels zijn dicht. (Steeds blijft ze heen en weer lopen. Plots gaat de bel) Eindelijk! Hij is daar. Het zou gaan tijd worden. (Angela gaat af via de ingebeelde inkomdeur. Even later komt ze terug op met Simonne.)

Simonne: Simonne! Wat kom jij hier doen? Jij blijft toch niet lang?
Ook een goede avond. Ik ben nog niet binnen of je wilt me al terug buiten.

Angela: Ik ben een beetje ziek.
(Angela gaat op een stoel zitten.)
Ik wilde eigenlijk gaan slapen.
(Simonne ziet de champagneglazen op de tafel staan)

Simonne: Doe maar meisje. Ik zal die glazen wel vullen en als het moet zelfs uitdrinken.

Angela: Je verstaat me niet. Ik ben echt ziek. Kan je alstublieft terug naar huis gaan.

Simonne: Nee, dat kan ik niet. Ik kan thuis niets gaan doen. De Flor heeft enkele vrienden uitgenodigd en ze zitten samen naar een spelletje te kijken.

Angela: Wat voor een spelletje?

Simonne: Dat weet ik niet. Een hoop jongens lopen achter een bal en als ze die dan hebben stampen ze er tegen en lopen er terug achter. (even stilte) En dan noemen ze dat spannend.
(Angela staat recht.)

Angela: Ik zal uit de koelkast een fles champagne gaan halen. Neem die maar mee en drink die thuis leeg.

Simonne: Hoor jij mij nu niet goed? Ik zeg juist dat ik thuis niets kan gaan doen. Ze zijn daar naar de voetbal aan het kijken

Angela: Kan je die fles dan niet op jullie slaapkamer uitdrinken?
(Simonne kijkt rond)

Simonne: Nee! Daarbij, ik kan mij hier zeer nuttig maken want als ik zo eens rond kijk dan denk ik toch dat er hier nog moet gekuist worden. Het stof ligt 1 mm dik.

Angela: Ik heb daarstraks nog gekuist.

Simonne: Dan toch als een beginneling. Waar zit onze Bruno?

Angela: Dat weet ik niet. Ik zit op hem te wachten.
(Angela gaat terug zitten)

Simonne: Ja, ja en ik weet waarom.

Angela: Hoe bedoel je?

Simonne: Zeg Angela, ik ben niet gek hé. (Begint op te sommen) Ik moet hier verdwijnen. Jij wacht op onze Bruno en in de koelkast ligt champagne. Dan zeg ik: Bingo, Bingo.

Angela: Als Bruno hier niet vlug ... (Stopt plots met praten) Bingo? Bingo? Ja, dat is het. Bingo! Bingo!
Simonne, je begrijpt dat als wij bingo bingo gaan spelen, dat we dan liever hebben, eu, dat jij hier niet bent. Versta je?

Simonne: Ja, ik versta dat, maar wees gerust, meisje, ik kan daar tegen. Ik ben ook jong geweest. Ik heb ook bingo gespeeld (kwader) Dat mijne Flor dat nu ook nog maar deed. Maar de enige bingo dat hij nog speelt is in de krantenwinkel.

Angela: (Wijst naar de deur) Ga je nu niet naar huis?

Simonne: Neen! Ik blijf. (glimlachend) Ik zal in de slaapkamer niet komen kijken hoor. Ik zal uw prutswerk eens gaan verbeteren. (kijkt nog eens rond) Kuisen noemen ze dat. Ik weet niet wat onze Bruno in u gezien heeft maar ik althans niets.

Angela: Bedankt.

Simonne: Bedankt me straks maar als alles in orde is. Dan kan je tenminste bezoek ontvangen.

Angela: Hoe weet jij dat wij bezoek krijgen?

Simonne: Zelfs een ezel kan dat zien. (wijst naar de glazen) Tel de glazen maar. Vertel me liever wie er komt?

Angela: Je bent nogal nieuwsgierig zeg?

Simonne: Als je niets vraagt dan weet je niets. Wel?

Angela: Wel wat?

Simonne: Wie is het bezoek?

Angela: De directeur van het bedrijf waar Bruno werkt.

Simonne: Hoog bezoek dus.

Angela: Ja.

Simonne: Nu begrijp ik het. Ik loop dus in de weg.

Angela: Ja! Sorry Simonne, maar ik heb liever dat je nu naar huis ga. Mijnheer Verworst kan hier elk ogenblik arriveren.

Simonne: Dan zal hij in een vuile kamer ontvangen worden. Vind onze Bruno ook dat ik moet verdwijnen?

Angela: Daar ben ik zeker van.

Simonne: Ik niet, maar ik zal wachten tot ik hem zie, dan kan ik het hem zelf vragen want van u geloof ik toch niets. Ondertussen zal ik braaf zijn als het bezoek er is. Weet je wat? Ik zal mij nuttig maken. Ik zal de drank inschenken. (gaat richting ingebeelde keuken) Ik zal de koelkast wel vinden. Je hoeft niet mee te gaan.
(Simonne gaat af via de keuken.)

Angela: (boos) Grijsz haren krijg ik van dat mens. (kijkt op haar horloge) Bruno! Waar zit die toch. (Gsm gaat) Hallo met Angela. (stilte) Ja, dat ben ik. Met wie spreek ik alstublieft? (stilte) Linda! Dat is lang geleden. Hoe is het? (stilte) Dat is goed nieuws. (Stilte) Stuur een geboorte kaartje hé dan kan ik je komen bezoeken. (stilte) Dat gaat eigenlijk moeilijk. We krijgen bezoek. (stilte) Ach nee, kom maar af als je dan toch in de buurt bent. Het bezoek is toch niet voor mij. (stilte) Tot straks. (Na het gesprek gaat Angela richting keuken) Ik zal maar eens gaan zien wat Simonne aan het uitspoken is. Dat ze de hapjes ook maar maakt. Ze wil zich toch nuttig maken.
(Angela gaat af via de keuken. Enkele ogenblikken later komt Bruno op via de inkomdeur)

Bruno: Dag schat. Ik ben thuis. (kijkt rond) Wat doen die glazen hier op tafel? (Denkt na) Ah ja, dat is waar ook. Verworst komt vandaag. Waarom moet die opgeblazen kikker nu juist vandaag komen. Ik moet weg.
(Angela komt op via rechts achter. Ze heeft een fles champagne bij.)

Angela: Bruno! Eindelijk! Waar heb jij de hele tijd gezeten?
(Bruno gaat naar Angela en geeft haar een zoen)

Bruno: Sorry schat maar het is ongelooflijk druk op het werk. De ene klant na de andere moet ik bezoeken. Ik weet niet wat eerst te doen.

Angela: Gelukkig ben je toch nog voor mijnheer Verworst want die kan elk ogenblik arriveren.
(Bruno gaat naar links voor. Angela zet de fles op tafel.)

Bruno: Dat hij dan hier maar vlug is want ik moet nog weg.

Angela: Wat! Dat kan toch niet!

Bruno: De klant gaat voor.

Angela: En ik?
(Angela gaat naar Bruno)

Bruno: Wat? Jij?

Angela: Jij praat altijd maar over je klanten maar op welke plaats kom ik?
(Bruno kijkt haar lief aan.)

Bruno: Schatje, dat weet je toch. Op de eerste plaats.
(Bruno geeft haar een zoen. Angela kijkt hem ook lief aan)
Na mijn klanten.

Angela: Rotzak. Hoe durf je zo iets te zeggen.

Bruno: Luister, ik kan er toch ook niets aandoen dat de meeste van mijn klanten alleen 's avonds thuis zijn. Maar kunnen we nu hierover zwijgen?

Angela: Natuurlijk. Ik moet altijd maar zwijgen. Mijnheer is de grote baas.
(Angela gaat aan tafel zitten) Het is al goed. Ik zeg niets meer.

Bruno: Ga dan maar naar de keuken om de hapjes klaar te maken.

Angela: Dat hoef ik niet meer te doen. Er is onverwachts personeel komen opdagen.

Bruno: Personeel? Wie?

Angela: Jouw moeder en ze is in topvorm.

Bruno: Wat! Mijn moeder! Dat kan niet! Blijft die lang?

Angela: Tot na de voetbal.

Bruno: Hoe bedoel je?

Angela: Uw vader is samen met enkele vrienden naar een voetbalmatch aan het kijken.

Bruno: Dat ze dan maar in de keuken blijft. Verworst mag haar niet zien want als ze tegen hem begint te zagen dan geraak ik nooit op tijd bij mijn klant. Hoe rapper den ouwe weg is hoe beter.

Angela: Bruno, Heb jij een slag van de hamer gekregen? Uw directeur komt op bezoek, wij moeten hem hartelijk ontvangen en jij denkt enkel maar aan uw klant.

Bruno: Dat is toch normaal. De klant gaat voor. Klant is koning.

Angela: En de keizer komt.
(Plots gaat de bel)

Bruno: Verdomme.
(Bruno gaat langzaam naar de ingebeelde inkomdeur.)
Even denken. (korte stilte) Ja, ik weet het. (tot Angela) Laat mij maar het woord doen. Jij mag niets zeggen. Ik werk hem wel naar buiten.

Angela: Mijn lippen zijn verzegeld.
(Bruno verdwijnt even via de ingebeelde deur en komt onmiddellijk terug op met mijnheer Verworst)

Bruno: Mijnheer directeur, mag ik u voorstellen aan mijn vrouw Angela.
(Godfried gaat naar Angela en geeft haar een hand. Angela staat recht)

Godfried: Een goede avond, mevrouw. Het doet me een genoegen om u eindelijk te ontmoeten.

Angela: Mmmm mmmm. (*dank u*)

Godfried: Uw man heeft al veel over u verteld.

Bruno: Mijnheer directeur, waar heb ik uw bezoek eigenlijk aan te danken?
(Godfried gaat naar Bruno)

Godfried: Wel, mijnheer Bergs, u weet dat ik niet meer van de jongste ben en dat ik weldra op pensioen ga.

Angela: Mmmm mmmm. (*mijnheer directeur*)
(Godfried kijkt Angela aan)

Godfried: Wat is er mevrouw?
(Angela doet teken dat Godfried mag gaan zitten)

Angela: Mmmm mmmm mmmm mmmm mmmm? (*Wilt u niet gaan zitten?*)

Godfried: Of ik wil gaan zitten? Ja graag. Bedankt hoor.
(Godfried gaat zitten aan tafel)

Angela: Mmmm mmmm. (*graag gedaan*)

Godfried: Uw vrouw is nogal spraakzaam mijnheer Bergs.

Bruno: Ik weet het. Ze heeft enkele weken geleden een keeloperatie ondergaan en mag nog niet spreken. Maar wat wou u me nu vertellen?
(Angela gaat champagne uitschenken.)

Godfried: Wel. Om een lang verhaal kort te maken.

Bruno: Dat komt mij goed uit.

Godfried: Wat?

Bruno: Niets, Niets.

Godfried: Wat zou je er van vinden om mij op te volgen als directeur?

Angela: Mmmm Mmmm!!! (*Oh ja!!!*)
Bruno: Mijnheer directeur, dat kan ik toch niet aannemen.
(Godfried en Angela gelijk)

Godfried: Waarom niet?
Angela: Mmmm mmmm? (*waarom niet?*)
Bruno: Ik denk dat ik er niet klaar voor ben.
Godfried: Mijnheer Berghs, doe nu niet zo bescheiden. Jij hebt een onberispelijk leven. Er is aan u niets af te keuren. Nog nooit heb jij een stap verkeerd gezet. Als er iemand binnen de firma klaar is om mij op te volgen dan ben jij dat.
(Angela geeft Bruno en Godfried elk een glas champagne. Angela gaat naar midden achter)

Angela: Mmmm mmmm mmmm mmmm. (*dat vind ik ook.*)
Bruno: Ik vind van niet.
(Godfried steekt zijn glas in de hoogte)

Godfried: Toch wil ik het glas al heffen op u als toekomstig directeur van het ons groot tuincenter fabriek.
Angela: Tuincenter fabriek?
(Angela kijkt naar Bruno maar deze kijkt haar boos aan.)

Godfried: Zei u iets mevrouw?
(Angela schudt het hoofd)

Angela: Mmmm, mmmm. (*nee,nee*)
Bruno: Wat zullen onze klanten daarvan zeggen?
Godfried: Die zullen trots zijn.
(Opeens verschijnt Simonne met de warme hapjes via de ingebeelde keuken.)

Simonne: De hapjes zijn klaar. (kijkt naar Bruno en Godfried.) Bruno, eindelijk ben je thuis. (gaat naar Godfried.) Jij moet ongetwijfeld de directeur van mijn zoon zijn.

Godfried: Inderdaad mevrouw.
Simonne: Mag ik u dan het eerste hapje aanbieden?
Godfried: Graag. Dank u.
Simonne: Wat vind je van onze Bruno? Een goede werker zeker.
Godfried: Subliem mevrouw. Zeer bekwaam.
Simonne: Ja, hij heeft dan ook de aard naar zijn moeder. Vroeger niet, dan was hij helemaal zijn vader maar sinds de dag dat hij als kleuter van de tafel viel en met zijn hoofd op de grond kwam is dat helemaal omgeslagen.

Bruno: Moeder!
Simonne: Het is toch waar jongen. Jij bent toch van de tafel gevallen toen je 3 jaar was. (tot Godfried) Heeft hij dat verhaal nooit aan u vertelt?

Godfried: Neen mevrouw, wij praten over andere dingen op het werk.
Simonne: Vrouwen uitkiezen is het enige min punt in zijn leven. Zijn huidige is niets waard en zijn eerste trok ook op niets. Gelukkig is zij overleden.

Bruno: Moeder! Hou nu toch eens op! Geef liever mijnheer Verworst nog een hapje.
Simonne: Wilt u er nog eentje? Je hoeft er geen te nemen hoor want ze zijn eigenlijk niet zo lekker. Ze komen niet van mijn lievelingswinkel.

Godfried: Neen, dank u.
Simonne: (tot Bruno en Angela) Jullie een hapje?
Angela: Mmmm, mmmm. (*ja, ja*)
(Bruno schudt het hoofd. Angela steekt haar hand uit maar Simonne zet hapjes op de tafel.)

Simonne: Neem jij ze zelf maar. Wat is er Angela? Ben je, je stem kwijt?
 Godfried: Haar keeloperatie, mevrouw. (lachend) Weet u dat niet?
 Simonne: Haar wat?
 Bruno: Moeder! U weet toch dat Angela geopereerd is aan haar keel.
 (Simonne kijkt Bruno aan en daarna Angela die niets anders durft dan ja te knikken.)
 Simonne: Dan moet dat toch binnen het kwartier geweest zijn want daarstraks had ze dat nog niet.
 Godfried: Wat wil u dan zeggen mevrouw?
 Bruno: Niets mijnheer directeur. Mijn moeder is, hoe zal ik het zeggen, dement aan het worden.
 Simonne: Dement!!: hoe durft u!! Zoiets over uw moeder vertellen. Bruno zo een taal gebruik ben ik van u niet gewoon. (Kijkt naar Angela) Dat heeft hij zeker van u geleerd.
 Godfried: Kom, laten we nu geen ruzie maken. Ik zal nog een hapje nemen.
 (Godfried wil zelf een hapje nemen maar Simonne is hem voor)
 Simonne: Alstublieft mijnheer, ik zal u er nog eentje geven maar als je ziek bent morgen niet komen klagen.
 Godfried: Nee, nee mevrouw. (neemt een hapje) Dank u.
 Simonne: Hoeveel stofzuigers heeft onze Bruno zoal verkocht sinds hij bij u werkt?
 Bruno: Moeder, ik verkoop geen stofzuigers. Je geheugen laat je weer in de steek.
 Godfried: Ik vrees dat uw zoon gelijk heeft. Ons bedrijf is een zeer groot tuincentrum.
 (Simonne wordt boos en zet de hapjes terug op tafel. Angela kijkt bedenkelijk.)
 Simonne: Luister eens iedereen. Ik weet hier niet wat hier gaande is en het interesseert mij ook niet maar 1 ding weet ik. Ik ben niet gek! Jij verkoopt al vele jaren stofzuigers.(draait zich om) Ik ben hier weg!
 Bruno: (opgelucht) Ga je terug naar huis, moeder?
 Simonne: Neen, terug naar de keuken. Naar de mijn hapjes.
 (Simonne verdwijnt terug via de ingebeelde keukendeur.)
 Godfried: Het spijt me, mijnheer Bergs. Ik wist niet dat je moeder ziek was.
 Bruno: Het geeft niet. Het is nu eenmaal zo.
 (Angela gaat naar Bruno en neemt hem even apart.)
 Angela: Wat heeft dit te betekenen? Jij verkoopt toch wel stofzuigers.
 Bruno: Ik leg het je later wel uit. (wijst) Ga maar terug op je plaats staan
 (Angela gaat terug naar midden achter)
 Bruno: (tot Godfried) Sorry.
 Godfried: Kunnen we dan nu overgaan tot de orde van de dag?
 Bruno: Wat bedoelt u?
 (Godfried haalt een document uit zijn jas)
 Godfried: Dit is een overeenkomst die u moet tekenen en dan bent u vanaf volgende maand de nieuwe directeur.
 Angela: Mmmm. (Joepie)
 Bruno: Maar, mijn....
 Godfried: Zeg nu niet mijn klanten. Daar zorgen andere mensen wel voor. We zullen trouwens iemand anders moeten zoeken om de afdeling grasmaaiers van u over te nemen. Het enige waar je, je zorgen over hoeft te maken zijn de vele avondvergaderingen.
 Bruno: (blij) Avondvergaderingen.

Angela: Oh nee. Weer s'avonds weg.

Godfried: (draait zich naar Angela) Wat mevrouw? Ik dacht dat je weer iets zei.

Bruno: Nee! Nee! Dat was haar buik die gromde. (Gebiedend maar toch vriendelijk tot Angela) Als je honger hebt schatje neem dan nog een hapje.
(Angela neemt nog een hapje.)
Mijnheer directeur, je hebt me overtuigt. Ik doe het. Waar moet ik tekenen? (Neemt kogelpen uit zijn jas)
(Godfried laat het document zien)

Godfried: Hier. (Bruno tekent het document)
Ik vind het fantastisch mijnheer Bergs dat je aan het hoofd komt van onze firma. Laten we klinken op dit succes. (Godfried neemt zijn glas.)

Bruno: Mijnheer directeur, Ik heb geen tijd om te klinken. Ik moet naar mijn klanten.

Angela: Nee Bruno. Blijf thuis.

Godfried: Mevrouw, nu heb ik het gezien. U spreekt. Pas toch op voor uw keeloperatie.

Angela: Zwijg maar over mijn keel. Ik ben genezen.

Bruno: Ja, dat is waar. De dokter heeft gisteren gezegd dat het beter gaat met haar. (Kijkt op zijn horloge) Maar nu moet ik echt weg.

Godfried: Mijnheer Bergs, uw vrouw heeft gelijk. Blijf maar thuis.

Bruno: Maar mijn klant.

Godfried: Die zal vanavond het gras niet meer afmaaien hoor.

Angela: Wat is het nu Bruno? Verkoop jij nu grasmaaiers of stofzuigers?

Godfried: Grasmaaiers.

Bruno: Stofzuigers. Nee, grasmaaiers. Ik weet het zelf niet meer.
(Plots horen we Simonne roepen van uit de keuken)

Simonne: Verdomme!

Bruno: Wat is er nu weer met haar!

Angela: Ik zal wel eens gaan kijken.
(Angela af via de keuken)

Godfried: Mijnheer Bergs, waarom mag niemand weten dat je in een tuincenter werkt?
(Plots gaat de bel.)

Bruno: Er is iemand. Ik kom direct terug.

Godfried: Hoe noem je zoiets. Gered door de bel.
(Bruno verdwijnt even via de ingebeelde deur en komt onmiddellijk terug op met Linda)

Linda: Bruno, wat doe jij hier?

Bruno: Linda, wat doe jij hier?

Linda: Jij eerst.

Bruno: Nee, Jij.

Linda: Doe niet zo flauw Bruno. Vooruit vertel.
(Bruno kijkt naar Godfried en haalt de schouders op)

Bruno: Linda, denk nu toch eens goed na. Wat zou ik hier komen doen?

Linda: Ik zou het niet weten.

Bruno: Een stofzuiger verkopen natuurlijk. Het laatste nieuw model de MTD 175/107H black edition.

Godfried: Dat is wel het nieuw model van grasmaaiers mijnheer Bergs.

Linda: Wie ben jij?

Godfried: (staat recht) Ik ben Godfried Verworst. De directeur van het bedrijf waar Mijnheer Bergs werkt.

Linda: En jullie zijn hier vandaag samen om stofzuigers te verkopen?
 Godfried: Bijlange niet.
 Bruno: Wij kwamen elkaar hier toevallig tegen.
 (Angela komt op via de keuken)
 Angela: Ze had de hapjes laten aanbranden. (ziet Linda) Linda, je bent er al. Je ziet er goed uit. Amaai en uw buik. Voor wanneer is het?
 Linda: Voor binnen enkele weken.
 (Bruno kijkt naar Angela en Linda)
 Bruno: Kennen jullie elkaar?
 (Angela en Linda gelijk)
 Angela: Ja schat van vroeger op school.
 Linda: Ja schat van vroeger op school.
 Godfried: Zou dat kunnen dat ik in beide oren hetzelfde heb gehoord?
 (Angela kijkt naar Linda)
 Angela: Heb jij tegen hem schat gezegd?
 Linda: Ja natuurlijk maar waarom doe jij dat ook?
 Angela: Omdat hij mijn man is.
 Linda: Hoe kan dat nu. Hij is mijn man. Binnenkort verwacht ik een kind van hem.
 Angela: Bruno, wat betekent dit?
 (Simonne komt op met nieuwe hapjes)
 Simonne: De nieuwe hapjes zijn er. (Simonne ziet Linda staan, schrikt en laat haar dienbord vallen)
 (stotterend) Li Li Linda.
 Linda: Wat is er Simonne? Ken je mij niet meer?
 Simonne: Ja, maar eu, jij bent dood.
 Linda: Wat!!
 Simonne: Verongelukt op een vakantie in Italië.
 Linda: Hoe kom je daarbij?
 Simonne: Onze Bruno heeft dat gezegd.
 Linda: Tegen mij heeft hij verteld dat jij en Flor verhuist zijn naar Italië.
 Angela: Bruno! Wat is dat hier allemaal? Of zijn wij allemaal dement?
 Godfried: Mijnheer Bergs, Is het geen tijd om iets op te helderen?
 Bruno: Ok, ik zal alles opbiechten. Het is nu toch om zeep. (kijkt iedereen aan)
 Ik ben een leugenaar en een bedrieger.
 Godfried: Proficiat.
 Bruno: Ik ben zowel getrouwd met Angela als met Linda. Door te zeggen dat ik stofzuigers verkocht, had ik meer tijd om van de ene naar de andere te gaan. 'S Nachts en 's morgens wisselde ik af. In de vooravond was ik hier en 's avonds bij Linda. De rest van de tijd op mijn werk. Omdat ik van jullie beide hou, heb ik dit verzonnen. Alles begon toen ik jouw ontmoette. (kijkt naar Angela) Jij was zo'n prachtvrouw dat ik je niet kwijt wilde maar ook u wilde ik niet kwijt (kijkt naar Linda) en zo ontstond dit idee. Met Linda verhuisde ik en tegen mijn familie zei ik dat ze dood was. Tegen Linda zei ik dat mijn ouders verhuisd waren naar Italië zodat ze elkaar niet meer zouden ontmoeten.
 Linda: Had ik nu niet toevallig naar hier gebeld dan hadden we dit nooit geweten.
 Bruno: (Kijkt naar Angela en Linda) Dames, echt waar. Ik hou zoveel van jullie. Ik wil jullie echt niet meer kwijt. Hoe kan ik het goed maken?
 Angela: Goed maken! Hoe durf je zoiets te vragen. Maak dat je weg bent. Ik wil je nooit meer zien.

Linda: Bij mij moet je ook niet meer komen. Mijn kind zal zijn valse vader nooit kennen.

Simonne: Bruno, je bent wel mijn zoon maar zo iets had ik nooit van je verwacht. Ook bij mij en je vader ben je niet meer welkom. Een geluk dat ik nog zo'n 2 lieve schoondochters heb. Daar mag jij een voorbeeld aan nemen. Welkom in de familie mijn kinderen.
(Godfried neemt het document en scheurt het stuk)

Godfried: Mijnheer Bergs, dit document is niet meer geldig en het zal je ook wel niet verwonderen dat ik je hier en nu op staande voet ontsla. Ik wil geen rotzak in mijn bedrijf.

Bruno: Alsjeblieft mensen, ik heb er spijt van.

Angela: Daar is de deur!

Iedereen: Buiten!!!
(Er volgt een lichtflits ofwel wordt het even donker op het podium.
Daarna blijft iedereen behalve Angela en Bruno onbeweeglijk staan.
Angela gaat tot vooraan op het podium)

Angela: Zou er genoeg champagne en hapjes zijn schat?
(Bruno heeft het niet gehoord)
Schat!

Bruno: Wat! Zei je iets?

Angela: Heb je me niet gehoord? (glimlacht) Was je weer aan het dagdromen?

Bruno: Eu, Ja.

Angela: Over wat ging het nu weer?

Bruno: Eu, niets. Ik had gewoon brute pech.

EINDE

Bij de auteur is steeds een gratis catalogus te verkrijgen.